

Dobrý den. Dobrý den. Jak můžete vidět? Vy co? Nevidíte, tak to je blbý, ale můžete vidět za námi červená barva.

Tak je čas na vaše příběhy. A já jsem měno chtěla říct, protože je na to vždycky zaplnout a děkou, že jsme to připoměla.

Jak se řekla, vy co nás vidíte? Občas někdo z vás píše, že koukal na Spotify s videem a že už to tam s videem nemá. Na čí straně je chyba.

Tak prosím vás, my jsme to vypnuli proto, že to dělalo hrozný bordel některým lidem a nešelím potom ani ten zvuk.

Takže my počkáme, až se si Spotify popere, až to velejší ne všechny druhy telefonu a pak zase za chvilku to zkusíme, ale není chyba na mošem přímáči.

Každopádně, jestli cete obraz taky YouTube, pokud cete jen zvuk, tak Spotify je pel podkáz, cokoliv chcete. A jsou to vaše příběhy a budeme zase na poloviny.

Protože?

Protože...

Já si někdo dám padě předela z dlovo.

Nej, na se o to, že některý ty příběhy, nejsou plně košer, řekla bych, jsou tam některý slova, věty a fráze, který YouTube úplně nemá rád.

Tak my si teď kadáme takovou softovější verzy a tu druhou verzy najdete na klubu.

Prostě aby nám to jako prošlo celý, tak vám rozpolíme.

My jsme to tady mohli všetko mít, tak.

Já jsem začnešli?

Tak já můžu začnit.

Ahoj holky. Pracují jako zdravotní sestra na urgentním přímú a dělám noční služby jen o výkendech kvůli studiu.

Naše ambulance jsou čtyři oddělené místnosti a služíme podvou se stříčkách.

Byl chladný pochmurný den a ošklivá služba.

Kvůli naší neuspěšné resus citaci a exitosu ještě v záchrance.

Kolem třetí hodiny ráno kolegině usouděla, že si půjde lehnout, protože byl klid a žádné pacienty jsme neměli.

Já jsem zostala vzhůru a dělala věci do školy upočítače v první místnosti.

Přela jsem nějaké věci a na jednou se ozvala rána.

Jako by někdo zabouhl dveře v té místnosti, kde umřela ta paní.

Nebyla žádná šance, že by zde tak kolegině byla.

Máme kamery okolo celé ambulance a viděla bychí, kdyby tam šla.

Měla jsem strach, ale kvůli tomu, že jsou chladné dny, tak se nám sem často dostávají bezdomovci.

Šla jsem tam a nikdo nikde. Zamkla jsem v té místnosti a dělala dále úkoly.

Na jednou, ale někdo zazvonil na dveřích. Koukala jsem v tu chvíli na kamery, ale nikdo u zvonku nebyl.

Ten cyklus zvoniní se opakoval asi 3x.

Přišla kolegině, která pomem vysvětlení byla stejně vystrašená jako já.

Pouze opuzornují, že zvonek máme pouze jeden, u kterého přímo máme kamery a elektrika nevypadla.

No nic, pokračovali jsme dál v činnosti jako předtím.

Jen jsme pouze byli spolu v jedné místnosti, protože jsme obje měli strach.

V té místnosti je pevná linka. Málo kdy na ní někdo volá.
Pouze, když je obsazený hlavní telefon.
Sedili jsme, byli myšlenkama úplně někde jinde.
V tu chvíli se ten telefon rozeznal, ale jiným tonem než zvoní obvykle.
Myslili jsme, že zvoní telefon té druhé, ale po vzpomínání, že naše osobní telefony to nejsou, jsme neměli odvahu to zvednout. Telefon zvonil asi minuto, ale připanalo nám to jako hodiny. Telefon nechtěl zavěsit a přestat zvonit, tak jsem ho zvedla.
Tam rozstřesený starý hlas se mě zeptal, proč se mý nedala napít a zavěsila.
Sa čím jít louklé jako o závod, protože u neuspěšné resuscitace, kdy jsem ještě živou paní ošetřovala, tak chtěla dát napít, ale kvůli léčbě, závodce, zobrazovací metodě, kde musí být člověk nalačno, se mý napít dát nemohla, i když paní opravdu naléhala.
Naštvaným hlasem se mý odbývala, protože jsem napaní měla svou práci a po hártřpělostí mi přetekl, i kvůli tomu jsem pak měla špatné žíli a paní mi dost cukala.
Jo, na futropisu je tu situaci v tomto, jo, prosím nás ještě jenu, já jsem to, ona ta paní naléhala a ona jen naštvaným hlasem ji odbývala, ne, já jsem to buchopola, že ji odbývala do telefonu.
Jo, ona to těžší píše, že je měla ta paní špatné žíle.
A ona jináš, že ji odbývala naštvaným hlasem ještě, když tam byla, když žila a tím, že se cukala, tak měla špatné žíli.
Při poslední prozby opití se její sece zastavilo a už se nikdy nerozjelo.
Do dnes si to vyčítám a ten telefon jsem už nikdy nezvedla a když posílám, a vždy posílám jiné kolegyně,
občas si myslím, že tam někdo mžoural a jak jsem byla rozespala, tak jsem mohla mít nějakou halucinaci, ale vystrašilo mě to natolik, že noční služby už mám pouze povinností a neoblíbenou, jako to dřív bývalo. Mějte se krásně a hlavně ve svých super pokástech.
Pokračujte.
Tak já tady mám také nemocniční témat.
Ahoj holky, pracuju LDNC jako sanitárka a samozřejmě moji hlavní zábavou o nočních službách je hlavně váš podcast, ale k tomu, co jsem chtěla napsat, moje kolegyně mi často vypráví příběhy, co si jim stali na tělo cvičně, pro upřesnění na konci jedné chodbě tělo cvična, kam chodí v fyzioterapeutické vyčít z pacienty.
Je tam obří zrcadla a dvě lehátka, které oddělují z ději a jsou tam dva stoly a kolečkové židle.
Tychle příběhy jsem vždycky ráda poslouchala už jen, protože mě se nikdy nic strašidelného nestalo, nebo jsem si to vždycky nějak logicky vysvětlila.
Jejich historky se týkali třeba toho, že pokud si tam šlen na chvíli lehnout na lehátko, tak cítili, jak když je z něj někdo tahal dolů, nebo slýchali různé zvuky,

nejeden člověk mi taky říkal,
že viděl i postavu v tom obřím zrcadle a podobně.
Dnes byl tady můj den.
Kolem půlnoce jsem šla udělat hděrup k pacientům
a vejdu na pokojcích sloč 4,
který je nejbližetělo cvičně.
Když v tom sliším, jak někdo někde s něčím šustí
a pak jako by něco hledal ve vozíku,
kde jsou pleny, podložky a takové věci.
Jen pro informaci ten vozík stál na protipokoji, kde jsem byla.
Myslala jsem, že to je kolegině,
tak jsem tomu nevěnovala tolik pozornosti,
když jsem ale vyšla na chodbu, někdo tam nebel.
Pokračovala jsem dál v práci
a když jsem došla až skoro k poslednímu pokoji,
stalo se to, co mě utvrdilo,
v tom, že moje kolegině si opravdu nevymýšlí.
Někdo jako by začali jezdit z kolečkovou židlí,
nebo s ním aspoň manipuloval,
tak i někdo vndával papír z tiskárny.
Dodilala jsem co jsem měla,
a běžela jsem za kolegou a říkámo,
že tři jsem se trásla jako dragý pes.
Vešli jsme tam, rozvítěli a skutečným papír
v tiskárně byl skoro vytažený
a žirdle odsunutá od stolu.
Ovšemom mohli to udělat fyzioterapeutky,
které si přes den po sobě neukledili,
ale podle toho, co jsem slyšela, tomu nevěřím.
Je jedná hodina ráno a v půlpáté
má mít udělata hygienu znovu.
Nechce se mi, mějte se krásně,
vaše zločenožrovutka a nežka.
Tak, mám tady další, o.
Celý život jsme bydleli nadědiny
v rodiném baráku, nahoře mi s rodiči,
dole baby a děda.
Časem jen babička. Měla jsem k ní vždy strašně blízko,
a když byl nějaký problém, vždy jsem baby podporovala,
jako celá rodina.
Už jsem byla dávno dospěla a už se mi chodila
s mým současným manželem.
Mimochodem známe se přes internetvou seznámku
a i přes mraky, pytomců, tam najdete i lásku.

Dokonce i sestřenkám a kamarádka
tam našli manžely, takže naděje je.
Babička se dlouhá léta lečila se vším možným,
ale byla to taková ta čiperka.
Pak jednoho rána babička odešla, ve své postely,
vypovědělo její srdíčko, ve spánku
v 85 letech. No krása.
Byla jsem poslední, grusný večer přetím mluvil
a ještě se mý přála e. ch. vyspí.
Rámcově za týden, dvě, se doma začeli dít dívne věci.
Měli jsme asi 10 let elektrické hodiny,
které ale měli porochu.
Jsem tam pípali, někdy pípli jednou, třikrát, někdy minutu,
nešlo to vypnout a ani nastavit prostě šunt.
Nicméně už dlouho, dlouho nepípali.
A na jednou začali pípat i několikrát deně.
No to ještě nikogo nepřikvapilo.
Asi za týden se nám začal nulovat čas na mikrovnce.
Což si řekneš jasně vypadl prout.
Jenžená stejném okruhu byla i trouba s hodinami,
a pak přišel největší div.
Začala se nám samozapínat televize.
Nikdo v obýváku nebyl.
Stávalo se to náhodně.
Stalo se to různím členům rodiny.
Někdy vypínala máma, já, jendy se je gra.
To už jsme se trochu mezi sebou bavili,
že jistli to nebude babi, nebo co.
Pak jsem by zdál sen, probuděla jsem se,
posteli, a babi stála nade mnou.
A já, babi, co tu děláš?
Babička, jsem se na vás přišlenům podívat,
jestli spíš?
Všem jsem to řekla,
řekla, že i kdyby to byl duch,
že je to přece naše hodiná,
milovaná babička.
A tak co jako.
A vzali jsme jí mezi sebe.
Když se vřevali hodiny, řekli jsme,
ahoj, babi máš se.
Když se zapla televize,
uždy na nějaké ulici nebo telenovelé,
řekli jsme, babi nekoukej na ty kraviny.

A počas se se vše pomalu,
když se pomínáme.
A teď ještě jedna.
Dokud jsem byla bezdětná,
chodívala jsem s naším ohařem ráda běhat,
a chodila jsem vždycky běhat
se zbraní.
A v našich zeměpisných šířkách dívne.
No to je.
Ale teď jsem me tím jako přemýštela,
že to je celostí.
Co se řokou?
Hele, jsi máš zbrojak, tak jako poje.
No, teď jsem z tej stratila.
Jasně.
Prostě se bála.
A mezi poli u vesniček s 300 obyvateli obzvlášť.
V polích spíš potkáte
kance nebo volně pobíhající psy.
Proto jsem neměla ostré.
No tak ještě.
Takže to měla na kance.
Prostě kdyby náhodou,
ještě tak to chápeme.
Jednou v teplem lednu takhle běžím.
Psa mám na volno.
Vždy jen tam, kde široko daleko vidím,
jinak ho mám na vodítku.
A běhávala jsem tak 7 km.
Takže běžím lesní cesta
opadané listí,
vidím široko daleko, bezvolně s košem
a na jednou nevím odkud se vyřítí
se napsa Rotweiler.
A už oba stojí a vrdší na sebe.
Můj chudák je poloviční a ještě má koš.
Řu, kde je,
kde má pánička a podobně
a pořád běžím a tahám kvér.
Psi se do sebe pouští, tak já pádím.
Cizí pe se leká,
můj je zvyklý.
Za stojí.
Za sebe pouštím

a pádím druhou slepou.
Psi zase v se v šoku zastavují.
Už jsem na dosah pepřového náboje.
Chci vypálit plin
proti cizímu psovi, kde si v lese.
A
na jednu vidím, jak se zdálky
řítí vyděšený majitel toho psa
a volá
a toho nechám a co se stalo.
Jo, to bych nebyla já.
Ač udržovaný byl můj colt velmi starý.
Při druhé ráně se zlomil
a vymykač a bubínek
se po výstřelu nedokonale otočil.
Pepřový náboj ten nemohl projít komorou
a vystřelil dozadu.
Ano, z půl metrů mi přímo do obličeje
a já rozpumpovaná adrenalinem
a byhem jsem si nadýchala plné plíce.
Naštěstí pán si v tu chvíli
odvekle psa.
Můj se pozorně vrátil k noze.
No co vám budu, přežela jsem to.
Ale jako pokud chcete opravdu zajímavou zábavu
na nedelní odpoledné doporučuju.
Mála mamce, ta pro mě přijela autem.
V očích ano se to teda řezalo jako čert.
Doma jsem si obličejí mela vodou
což bylž patý nápad.
Očipu se se inus vyplavili a celkem rychle
a přestali řezat ještě v autě.
Ale pokud by se vám něco takového stalo
otírejte kůži něčím masným
takže olej sádlo nebo indulona.
Teprvo z vodou totočí začíná
fakt pálit. No a plíce, tebo leli
při každým nádechu. Po inhalaci
káry to asi za dvě hodiny přešlo.
Faktém je, že od té doby bych asi člověku
pepřák do ksichtů nevpálila ani v sebe obraně.
Teda, a v sebe obraně klině.
Je to děs a fakt vám to
fakt vás to vyřadí.

Takže holky, opatrně.
To je hustý.
To bude jenom.
Vyžiš, že má novou baretu
a je spokojená.
Já zapecnu.
Takže opatrně s těm
ochranejmi prvkama.
No tak když vás mělo přepadne
tak opatrně nebudte.
Jak už je.
A vám tady ještě píše,
abyste měli psy ulázeni, to je doce
a pojint, jako že když tě ps běhajne
vol, pak se to nestaneme.
To je největší kravina a mě se li bylo,
že paniho měla puštěnýho a měla
měl koš.
Já úplně nesnáším jiho psa, několikrát
napadl velký pez.
Ten grádo napadl do Twiler a to bylo
strašný, já jsem nám našťestí byla
a já bych ty paníčky
normálně řezala
holí.
A to, že mě řeknete, ale vonehodné
mě nezajímá.
Já nejsem ten člověk, který uvidí pit
Buláru a Twailára řekne si, že to je
zabiják, ježiš Maria vůbec.
Ale ať má ten koš, je to pro nás
všechny příjemnější.
Čiva, vy si nechte na vol, to mě nezajímá.
A mobslíčky.
Tak, dobrý den, zrovna poslouchám
váš díl podcastu, kde
o divném pánově, který sledoval
slečnu v obchodním domě
stalo se mi něco podobného
a
já budu říkat v preskem obchodním centru, poblíž
kongresového centra, to je
Praze, jo.
Tehdy byla slečna blízko

ocečka, příklad, já se pět mi stej podepsaný,
jo, míša, takže míša byla v té době
poblíž ocečka, a jednou po cestě
do mu dobytí, do ní, malem
vrazil zvláštní pán.

Ten krácem tomu nepřikládala žádnou váhu,
ale asi to nebyla náhoda.

Pán byl vyšší, hubený, tmavé, neupravené
polodlouhé vlasy, a v obličej byl
strašně bledý.

Věkovětsce A-45 let, pozdravil mě
a začal se vyptávat kamidu
a jestli bydlím poblíž, vyprávěl
strašně děvně a zvláštně rychle mluvil
a někdy opakovala stejnou větu
dvakrát. Já mu samozřejmě
neodpověděla a slušně jsem mu vysvětlila,
že to není jeho starost.

Zabočila jsem do ulici, kde jsem bydlela,
když 10 minucem potřebovala zajít do toho
obchodního domu, abych koupila
dárek k narozeninám pro moji sestru.

Vyšla jsem z domu, projistotu se je
rozhlédnou, nikde nikdo, tak do vkladu
na metro, na pražského povstání.

Stojím, čekám a najdou se všimnou,
že ten zvláštní chlápek stojí na nástupišti
a taky čeká.

V hlavě jsem si říkala, okáklid to je
náhodá, bedlí poblíž, někam jede
a zrovna to časově vyšlo.

Že pán nastoupil se mnou,
jel stejným směrem a pečli vysledoval,
kdy vystoupím. Znažel se být
nenápadný a stal opodal, abych se ho
jako nevšimla, ale samozřejmě
že jsem tušila, že je něco děvně.

Nechtěla jsem dělat panikov, hlavě si říkám,
že to může být pořád ještě náhoda
a až se uvidí,
že se uvidí až vystoupím.

Na co myslíte? Pán vystoupil taky.
Říkám si dobře, do do nákupáku
když oba pán výjde ven z metra

a půjde si po svý, ale ne.
Čel pěkně za mnou, držoval si vzdálenost
ale nebyl moc blízko a
ale ani bych se mu nestratila.
Tenkrát mě bylo 23,
ale chytla jsem úplnou paniku.
Rychlé volám se gre,
to už jsem byla ve Vistibulu ocečka,
že mám strach a ona ať se běžím
schovat k někomu ze sekuryty.
Řeknu vám, vyšla jsem do obchodějáku,
proběhla jsem první patro, aběžela
jsem na eskalátory, abych věla
bych se nestratila.
Potom zpatra vidím jeho, jak rychlé jde
a nakukuje obchod po obchodu doleva
doprava evidentně mě hledal
a nenapadlo ho, že už jsem o patrovíš.
Tenkrát to pro mě byla hrozný zážitek,
ale jsem rychlé domů a zamklase.
Volal jsem přítelovi i rodičům, co mám dělat.
Nechtěla jsem moc plašitele, byla jsem rozhodnout
a že pokud by se to náhrout,
opakovalo zajdu na policiji.
Bál jsem se chodit do domu a vždycky
přinávratu jsem se rozhlížila,
musel totiž vědět, kde bydlím,
myslím, že mě sledoval, jak zacházím do domu.
To se mi potvrdilo zhruba o týden později,
když jsem na vstupní dvěřích nešla pověšenou růží.
Velmi příšerně, protože jsem věděla,
že nejen vývek, kterém domně bydlím,
ale i ve kterém bitě.
To už jsem byla rozhodnout a že vše náhlásím na policiji.
Nakonec se ale vše vyřešilo za mě.
S přítelem jsme se krátce na to rozešli
a já se odstěhovala.
A jsem byla mladá, aby strašená.
Zpětně si ale říkám,
že jsem pán na náhlásit měla,
aby se incident neopakoval a neoptěžoval někoho jiného.
Děkuji všem, že zdílí svoje zkušenosti
a věřím, že pro někoho bude moje zkušenost
po učení, že je potřeba se více dívat kolem sebe.

Myslím, že pán mě mohl mít vyhlídnutou
delší dobu a jenom jsem si nevšimla.
No tak růže na dveřích?
Je to trošku strašidelný.
Ale má tady slečna pravdu,
když samíc taky ostané,
tak kdyby to přistalo, tak asi to nahlásit,
aby se předešlo.
Tak minimálně se třeba zjistí,
že dovidním byl platonenský zamelovaný,
že ona se nemusí bá,
že ho není nebezpečný.
Přeba do vonice, ale může se jít.
Moc vás zdravím a prosím o zachování anonimity.
Tak.
Můj příběh jezdob mého nerozvážného mlání,
kdyby bylo asi 14 let
a společně s kamarádkami jsme objevovali svět.
Příčo bydleště byl internát
služící pro studenty blízké střední školy,
případně pro studenty
a jiné osoby ze zahraničí.
Moje kamarádka potkala na dopravním úzlu
chlapce ze Slovenska,
který pozval do pronajmutého pokoje
na onom internátě.
Kluk se jí líbil, chtěla na pokoji jít,
ale samozřejmě nejé sama, protože co kdyby.
Vzala sebo u mně.
Kluk na nás čekal před internátem
společně si ho dalšími kamarády.
Jeho Slovenština nás natolik učerovala,
ale všechny strachy a obavy hodili za hlavu
a šli bychom
s nimi i na kraj světa.
Stačilo však jít na pokoji.
Klukci nás fikaně protáhli
přes vrátnici, kde se děla postarší dáma.
Normálně se na vrátnici dávali
točíš doklady pro přehled osobnitř budovy.
Nás tedy nikdo nezaznamenal.
V pokojí jsme tedy byli já
a kamarádka a čtyři klukci
ze Slovenska. Nejprve byla zábava.

Legrádskej v těpi, však to znáte.
Násleně jeden z nich zamknul pokoj
a bylo to.
Hlavní kluk
vytáhl rybičku, to je ten pfff
a se kterou si začal hrát
a u toho nám povídal,
že zítra odjíždí všichni prícipátky na Slovencko
a že nikdo netuší,
že jsme na pokoji u nich a vůbec s nimi.
Protože mi z námi neexistuje
žádná vazma
a že by si s námi teď mohl dělat
co by se mu líbilo.
Ostatní klukci se smáli,
přikivovali a jeden se posadil
mě na pohovku a přitakával.
Moje kamarádka začala lomcovat s klikou,
otevřít však nešlo.
Já byla nadolík zaskočená a strachy bez sebe,
že jsem skoro ani nedýchala
a hlavou se mi dokonce ani nic nemotal.
Prostě úplně štronzo, nic, konec.
Toto trvalo nekonečně dlouho.
Nakonec ten hlavní schoval rybičku,
posadil se ke stolu na židli
a řekl nám, že jsme hloupé,
že nikdy nesmíme s nikým cizím na pokoji
ani nikam, kde to neznáme,
že celé to dívat dlou děl, proto aby nás poučil.
Poté odemčel dveře,
my utekli a já zůstela naprosto
ponaučená dokonce života.
No, hezky.
Tak já mám příběh, tady je podepsená barča.
Zdravím, děvčátka,
když bylo mojí ceřice a dva roky,
umřel mi děda.
Celá rodina jsme hodně vnímaví.
Vještění, duchové, prostě taková
normální rodinka.
Po smrtě dědi, dědy,
jsem vypožorovala, že cera dene stojí
a dělá, že telefonuje.

A z někým si povídá.
Ten dotičný podle cere byl v telefoní budce,
kterou máme přímo před domem.
Cera mi řekla, že tam je děda a povídají si.
Ne přišlo mi to zvláštním, protože
dědu znala a říkala, že má berli
a když skončili
přišla a řekla, že děda užšel
za babičkou.
Jako ten telefoná, když skončila.
Takže jí následně,
já následně volala babičce
a oznáme lají, že děda je na cestě
a dědesky otevřili dveře
od dědovi skříň snářadím.
Ty bláho.
Takové ty stare, jak byly s tím magnetem
a kovou tyčkou po celé delce,
co zapadala do těch zarážek,
když ještě měá babička taky tůle skříň.
Po stupem času, jsem ceri vyrobala
z dřeva telefon, ať ty hovory má lepší.
Je skvělý.
Vypravila mi spousty věcí, co si s dědou povídali.
Já po ceri vyřizovala vzkazy
od dědy babičce a tak to šlo dál.
V poplu roce hovory ustali.
Když ceri bylo šest let,
byly jsme u babičky a byly dušičky
a rozhodla jsem se, že uši čas konečně dědu navštívít.
Děda nesnášel květiny,
takže když jsme byli na cestě na hrbítov,
koupala jsem láhové pivo
a říkala se, že mu udělám radost.
Cera se mnou uroděné hrobky nikdy nebyla.
Prošli jsme branou a cera se rozešla
a šla přede mnou, jako by věděla kam.
Obrovský hrbítov
a přesně věděla, kde máme hrobku.
Dušla kní a říká,
ahoj, dědo, dlouho se nezavolal.
Kvěli se povídali a když jsem se chystala,
že půjdeme, cera ukázala na fotku dědy
a říká, kde je tohle mami, říkám,

že děda, ten z kým si přeci povídáš.
Kvěli na mě koukala
a říká, tohopá, na neznám,
děda je tenhle.
A ukázala na fotku mého pra dědy,
kterého jsem neznal ani já
říkal v době, kdy já jsem se narodila,
takže není šance, aby ho znal ani s fotek,
protože pra dědu nežádné fotce nemám.
Takže z toho vyplívá,
že za námi chodil pra děda
a ceda je vnímavá stejně jako my ostatními.
Ty se krásný a pokračujte dál.
Hustý.
A já mám taky duchařinu.
Tak dávaj.
Ráda bych vám napsala a podělela
opár zvláštních věcí, které sedí
v bitě mamejenky mého muže.
Když mám strah z nadpřirozená
tak jsou tyto události pro mě
docela zvláštní, možná i desivé
a byla bych nejradi, kdyby se nic takového nestalo.
Manžilova mamejenka žije na severu
Čech vědné menší vesničce.
Žije ve velikém starém baráku,
který je rozdělený na několik oddělených bitů.
Mamejenka bydlí úplně na hoře,
a ke jimu bitu patří i stará strašidelná půda.
Začalo to už dávno,
kdy by můj muž Jirka vyprávěl,
jak hlídal malou cerku své sestry.
Já sedil zády ke svému pokoji,
kde byly otevřené dveře
a v pokoji úplná černo-černátma.
Malá holčička, která mu seděla na klíně,
se najdnou zadívala do té temné místnosti
a začala se smát.
To je jedna z událostí.
Kdy jsem jednou v tom pokoji
s Jirką přespávala,
stalo se něco, s čeho měm razí.
Šla jsem ten večer spát, drív jako můj muž.
Když potom pozdí přišel ke mě

a snažilo se usnout, moja ruka se zvedla
a začala se mávat do okna,
které je v tom pokoji.
Nejhorší na tom je,
že ani nevím, že bych to udělala.
Bylo z toho docela vyděšené,
ale nakonec na to zapomělo.
Další událost o nohobetu,
která mě hodně děsí,
je když se růženec s kříškem,
který vysel na zdě,
sám od sebe odsetl na pohovce,
která je vzdálená přibližně 2 metry
od oné zdě.
Nebo soška Anděla,
když do obývacího pokoje.
Již dvakrát byl otočený obličem kezdi,
nikdo nechápe, kdo ho tak otočil.
Do onohobitu vedou staré drživěné schody,
které moc rády vržou.
Jednou dokonce tak moc,
že si Jirková marka mamka myslela,
že jsme přijeli na návštěvu a šla nám naproti.
Když ale na schodech nikdo nebyl,
tak nám telefunovala, kde jsme,
že na nás teď slyšela na schodech.
No a my v tu dobů,
bytě ani v domě nebyli.
Uprostřet noci se zasprobudila,
protože jej probudilo cinkání.
Cinkání, které vycházalo z takového
vánočního zvonění, jedná se o svícen,
pod kterým se zapáli svíčky
i svíčka teplem pohání svícen,
který cinká. Jeho takli ten starý.
Ale žádná svíčka zapálená nebyla.
Svícen se točil sám
a do černočerné tmy
se ozívalo pouze ono cinkání.
Dějí se zde i další věci.
Tohle mi přišlo nejzajímavější a pokud chcete,
můžete to zahrnout do vašeho videa.
Nutno ještě dodáte, že v onon bitě
žil celý život pán se svou ženou,

který poté ve stáří odešel.
Mnozí věří, že právě on,
či jeho duch má na svědomí, on je zvláštní jevy.
No, já tady mám
příběh zo Slovenska
a já tady nebudu na strápi tím,
že bych se to pokoušel či s Slovenské,
ale pokusím se to přeči s Česky.
Já se na mě nebojete zlobit,
ale je to pro dobro nás všech.
Muž, podívej.
Ahojte, první příběh.
Naši koupili takovou menší usedlost
u prostředníčeho, stará farma.
Nevlastní otec
je Lemrá, jakou světy ještě neviděl.
Lemrá je v Slovenčině
a se stejně významově
jako čeště nevidí.
A tak ani po desetě letech,
co tam bidlí,
není opravená,
ani ta obytná část,
abyste si to dokázali představit.
Když jste chtěli přejít
z obýváku
do děckého pokoje,
musíte výjít na chodbu,
která vedla do jedným místnosti
bez dveří.
Takže v děcky nepříjemný pocit,
pohled do země,
abych nekoukal do týdvávi díry,
kde na mě může cokoliv vyskočit.
A já jsem tam teda nevidlal,
už od střední školy jsem v podnajmech
a žiju v zahraničí.
Občas jsem tam ale přijal
a vždycky jsem si říkal,
že jsem jenom podělaný od strachu.
Tady je to zprostějc, ale podělaný
od strachu.
Jednou se ale stalo,
že jsme byli doma všichni,

jako že je asi nějaká rodina
a událost.
A začali jsme se
začali jsme si povídat
trošku upřímněji,
že teď rozprávět,
trošku upřímnější je.
A mamka přiznala,
senzitivnější paní
aby
ten domy čestila.
Protože už do delší dobu
výdela stíny a věděla,
že v tom domě jsou samy.
No ale aspoň je reagovala, rozumíš?
Tak byliž jsme z šalvi a sež vykuřovat.
Aspoň něco děláš.
Jako nečekáš, až se to rozjede na plípecky.
Ale že teď už je všechno v pořádku.
A na to reagoval brácha.
No a co to děvčátko v zadní místnosti?
Protože předpokládám tam to bez hvěří,
všechny jsme zůstaly ticho
a nechápavě jsme se na něj dívali.
Mysleli jsme si, že se dělá srandu.
On ale pravidelně
výdala malý děvčátko,
který se hraje v té tmě místnosti
vzadu v domě.
Tak jsem si ho zeptal,
odpřed se nekoupil rovnou letenku
na druhý konec světa.
On je tak velký
mám v pažistu.
Řekládám do
spisovný nebo slušnější češtiny
a nebo slušnější poví
vydane
řečeno
plekmatik, takže jenom reagoval
a dětníkoho neotravovala jenom s tam hrála.
Nevím si bych byla úplně jako v podě,
kde bych vydala holčičku,
jako ducha, která se jenom hraje,

když nikoho neotravuje, že bych ti jako neřešila.

A se bych ho řešila?

Ty bych si řekla, monsterom hraje hodné holčička,
chodná, byste neviděli žádný horror,
když se z hodní holčičky stane demon.

No, mít takého koule,

vidíš, že vládá se mnou souhlasí.

A druhý příběh

se stál jem osobně.

V bytě, kde povodně bydlalej,
jako 13 lety spával v místnosti,
ve který předtím býval

Ujoje Strejda.

Kdo je Ujo?

Slovencky.

Ujo.

Já neměl se Ujo-Slovencky.

Můžeme to dát.

Mám telefon.

Jsme teda za idioty, ale já fakt nevím.

Ujo.

Jsme náslovo.

Předem koukáme pořád nad Strejca.

Takže

předtím teda

tam býval jo Strejda,

který byl odsud odvezený do nemocnice,

ale po cestě do té nemocnice zemřel.

Měl jsem s ním v celku dobrý vztah,

a

proto jsem se tam nebal spát,

ani vidlet,

protože byl strašně logický,

když s ním máte dobrý vztah

a byl toho nejčlověk,

tak se samozřejmě nebejte bát.

Jednu upršenou noc jsem se ale vzbudil,

protože jsem slyšel děvný zvuky.

Jako kdyby něco chrčelo

a šeptalo.

Neburul hát,

polil něj studený pot.

Zvuk, kdo těž vycházel z rádia,

který patřilo

právě
zmenovaným u Strejci.
Hodnou chvíli
jsem uparal do brutálního strachu,
úplně jsem nemohl
a pak jsem teda vyběhl
zpokoje za tátou, který byl vedle.
Povídal jsem mu,
překvapivě velmi vklidu, co se děje
a on
najdnou zblednul.
Popravím, že taťka bude vědět.
On totiž se svým bratrem
neměl dobrý vztah
ani se nepohnul,
jen mi říkal, ať se nevymýšlím,
když byl vlád.
Dobře jsem na něm ale viděl,
jak extrémně se bojí
a že tu noc ze svého pokoje nevitáhne paty.
Takže tam poslal se na to rád pár.
Vkorčil jsem teda dnes
pátek do toho pokoje
a první, co jsem udělal, bylo,
že jsem rádio vytáhnul z elektriny.
Samozřejmě nebylo zapnuté,
ale tak prosichr.
Vidíš, vládě prostě má počepicí.
Láhnul jsem si a asi víte, co přijde.
Hrčení, šepot a tak dál.
Nevím, jakým zázarekem jsem usnul,
no to já bych tady neusnul.
Jakože potom co vtřejmě vytáhnul z zásovky
a futby se z něj ozdívali zvuky,
tak bych asi neusnul.
Když jsem se vrátil ze školy,
šel jsem krádiu,
abych vymyslal, co s ním
okoloněj byl ale obrovský
mokrý flek vody.
Nechápal jsem to.
Nepovažuju se za hloupí ho,
ale koukal jsem na to
věděl, jaká by je.

Tak jsem se jenom párkrát nadechal
a říkal jsem si,
že když nenajdou racionální
vysvětlení, tak něronou doezou sanice.
Což chápeme?
Zal jsem rádio do ruky
a vytekla z něj voda.
Celej čas bylo
zapojené kabelem
přímo na satelit.
Neptejte se proč, nevím.
Když přšelo, do satelitů natekla voda,
která potom přeskabel,
přešla až do rádea,
který pak vydávalo ted' divný zvuky
a v konečném důsledku,
protože to proteklo tím,
způsobila ten mokrý koberec.
Kabel jsem odstranil a s větěti
vse straši denlánoce, už neopakovala.
Máme tedy realní řešení situace.
Vládo, tleskáme.
Tleskáme, vládovi.
Míte se krásně, susen ty živé a na svobodě.
Tak to je mazet.
A ted' mi řekí, jsi dát ještě jeden,
který mám úplně kratunkej,
takže je hrozně hezkej.
Ahoj, zločinu řouti,
taky bych chtěla přispit svoji trošku domlína.
Před pár měsíci mi odešel táta.
Mámka mi vyprávila,
že se jej zruha před týdnem,
cca a čtvrt roku potom, co odešel,
zdal sen, kde u nich domá
byla mamka taťka a jejj ségra.
A v tom snomu je táta,
seřval mamky ségru,
že mu ukradla peníze ze šuplíku
v nočím stolku.
Asi po třech dnech se do toho šuplíku podívala.
Podotýkam, že to bylo
potařkově odchodu poslední místo,
kam se ještě nepodívalo.

A pozor, nad dně šuplíku
pod různými dorobnostmi
skutečně našla obálku na pěchovanou penězi.
Dodatek zhruba týdien potom,
co se jí zdal sen, kdešli z tatškou
vedle sebe a on se na ní usmál
objelí kolem ramen a políbil.
Je, jakože se jí to zdálo,
pane, to je hezky. Když mi to vyprávila,
když to zbřečilo, ne, ani takty peníze,
ale spíš to vědomí, že na nás
táta tam ze zhora kouká a dává na nás
pozor a je mu dobře.
To jsou museli dát na konce, tak krásně.
Jo, to je hezký konec.
Ještě pro vás ostatní co byste chtěli
se všude všude vaše příběhy,
jaka červené příběhy,
tak mrkněte na náš klub Zločenou z Hrouť CZ,
tam bude pokračování.
Vy co nechcete pokračovat dál, nic se neděje,
na svobodě a na šilu.
A budeme se těži, že to se příště.